

Breng me thuis

Van Nando Boers verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Zandvoort

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nando Boers

Breng me thuis

Ambo|Anthos
Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling
van Maarten Boers Literary Agency

ISBN 978 90 263 5466 3

© 2021 Nando Boers

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Dewang Gupta/Unsplash

Foto auteur © Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

DEEL 1

Mom & Dad

Proloog

Ik leun over de balustrade op de galerij en de wind verfrist me. Beneden de parkeerplaats van het motel. Het is donker en ik ben al meer dan een halfuur buiten. Achter mij de dunne voordeur. Binnen, in onze kamer, ligt Iris te slapen. De maartse regen die wordt uitgestort over het kustdorp is een zegen.

De gombomen druipen aan de rand van de parkeerplaats en op de berghellingen verderop twinkelen de spaarzame lichtjes van de huizen. Het water spat op van het asfalt en onder het licht van de lantaarnpalen glinstert onze gehavende Ford Falcon 500.

Door het zwiepende water in mijn gezicht ontspant mijn huid. De straaltjes lopen in mijn nek. Het kan me niet schelen dat ik drijfnat ben. Ik snuif de waterlucht op.

Een paar uur geleden checkten we in, sleepten onze sporttassen naar boven en daarna zette ik met een avondse afstandsbediening de tv aan. In mijn tas de laatste brief die Mom een maand geleden schreef aan Dad en die ik nog steeds niet in alle rust heb gelezen, wat misschien ook niet echt meer nodig is omdat ik inmiddels wel zo'n beetje weet wat er aan de hand is en wat er zich jaren geleden heeft afgespeeld.

Iris en ik gingen languit op het bed liggen. Binnen vijf minuten lag ze te slapen. Dat doet ze nog steeds.

Buiten koelde het al af, maar in het kamertje was het nog druk-

kend warm. Ik leegde mijn eerste blikje bier snel, terwijl op de televisie de hoogtepunten van de wedstrijd werden getoond. Essendon was dik aan het verliezen van St Kilda. Van de voorspellingen over het openingsweekeinde van het footy-seizoen die we op de radio hadden gehoord op weg naar Olinda was weinig meer over.

Toen wij hier uitstapten had Dad gelijk gezegd wat zijn plan was. Wij moesten hier blijven en hij zou de bus naar het noorden pakken. 'Een paar dagen aan het strand zal jullie goeddoen. Ik red me wel.' Van de nervositeit die hem had vergezeld sinds de ochtend van ons vertrek was weinig meer over.

Dad pakte zijn sporttas van de achterbank, omhelsde Iris en gaf mij een hand. Hij slingerde zijn tas om zijn schouder en liep vervolgens doodgemoedereerd de heuvel af, naar het dorp waarvandaan, had de vrouw van de receptie gezegd, over een uur de laatste bus zou vertrekken.

Had ik Dad op deze trip beter leren kennen, of was hij juist een groter raadsel geworden?

Toen we aan het begin van de avond de motelkamer binnenkwamen ging Iris gelijk op haar buik op bed liggen. Ze omarmde het kussen, keek me aan en zei dat ze morgen terug zou gaan naar Footscray. Ze kon het niet over haar hart verkrijgen die twee oudjes van haar aan hun lot over te laten tussen die racisten die daar de boel in Melbourne terroriseerden. 'En ik weet gewoon ook dat jij teruggaat naar huis. Geeft niet. Je hebt op je eigen plek je dingen te doen. En je moet je moeder opzoeken. Dat moet.'

Ze zoende me. 'Vergeet je me niet?' Niet veel later sliep ze.

Ik veeg een paar natte slierten haar uit mijn gezicht, open mijn mond en laat de druppels op mijn tong komen. Er passeert een vrachtwagen. Zijn lichtbundels beschijnen het regengordijn en zijn grote banden laten het regenwater sissen. Dan sterft het geluid weg en hoor ik het water weer kletteren dat uit de watersluiers op het asfalt neerdaalt. Ik ben drijfnat.

Binnen schop ik mijn laarzen uit, pak een handdoek uit de badkamer en wrijf mijn haar droog. Dan de rest van mijn kleren uit. De temperatuur is nog verder gedaald door de regen. Gelukkig heb ik nog een droog T-shirt. Ik pak een bruine deken uit de gammele kledingkast en leg die over Iris heen. Ik kruip onder de lakens.

Ze heeft een prachtige walnootkleurige huid. Haar lippen bewegen. Ze droomt.

Als ik wakker word vertrek ik. Ik zoek een telefooncel en bel Brenda – *first things first*. Problemen hebben dan wel de neiging om zichzelf op te lossen, maar af en toe is actie vereist. Zoals nu. En als ik Bren heb gebeld moet ik Mom te pakken zien te krijgen. En daarna het koekblik met haar oude brieven, die ze aan die Zwitser schreef. Benzine erover en de fik erin.

Een week geleden

Het is nog donker als ik de deur achter me dichttrek op Murray Road. Aan de horizon wordt het al wel iets lichter. Over een klein uur komt de zon tevoorschijn.

Ik duw het rammelende hek open en loop naar mijn gele Holden. Portier, sleutel, contact, gewoon rustig gas geven en dan naar de andere kant van het dorp. In mijn kop bonkt de kater.

Hopelijk weet Brenda als ze wakker wordt nog dat ik vandaag met Dad voor een paar dagen op pad ga. Ze vond het gisteren in elk geval na een paar biertjes nog steeds een goed idee. 'Jij hebt tenminste een vader die een beetje normaal is, ga gewoon met hem mee, man. Leuk toch?'

Dad woont ten westen van het dorp, nog altijd in het huis aan Old Emerald Road waar wij tweetjes vrijwel direct naartoe vertrokken toen Mom ons jaren geleden verliet. Old Emerald Road is een weg die stoffiger en hobbeliger wordt naarmate je verder van het dorp af raakt. Het is de weg die we zullen moeten volgen om straks bij de M31 te komen, van daaruit gaan we naar het zuiden.

Nog een paar kilometer heuvelop, heuvelaf rijden en ik ben bij Dad. Ik kauw op een paar aspirines en slik ze door. Water vergeten, met mijn domme kop.

De roodbruine akkers liggen op adem te komen. Later dit jaar staan de valleien hier vol met chrysanten, rozen en aardbeien. Nu alleen nog de silhouetten van de gombomen en struiken langs de kant. Telefoonpalen schieten voorbij, de busstop waar ik vroeger werd opgepikt en laat in de middag weer werd gedropt door de hortende, zwarte-rook-uitstotende schoolbus.

Inmiddels woon ik al een tijdje in een eenvoudig huis aan Murray Road, aan de oostkant van het dorp. Een goede reden om, nu alweer jaren geleden, Old Emerald Road te verlaten en op mezelf te gaan wonen had ik niet. De gelegenheid deed zich gewoon voor. Ik reed over Murray Road, zag een bord FOR SALE in een tuin staan en dacht: waarom niet? Je moet toch een keer het ouderlijk huis uit.

's Nachts scharrelen er dieren door de tuin. Of ze lopen door de dakgoot en in de zomer hoor je ze dus met hun nagels over het aluminium schrapen. Ze trippelen over me heen. Op mijn veranda staat een oude bank en voor de lol schiet ik vanaf die bank met mijn buks op *bell birds* die op het hek zitten. Op de een of andere manier heb ik mijn leven zo weten in te richten dat niets echt ingewikkeld is.

In mijn tuin staat aan weerszijden in de roestbruine aarde een ratjetoe aan struiken en bomen, inmiddels op veilige afstand van mijn huis. Toen ik hier kwam wonen heb ik een paar dicht bij het huis staande bomen gekapt en flink wat struiken gerooid. Hoe verder dat gortdroge hout van je huis staat hoe groter de kans dat een bosbrand zonder schade aan je voorbijtrekt. Aan het begin van elke zomer maak ik de dakgoten schoon en haal ik de bladeren eruit. Dat Bren haar wenkbrauwen fronst als ik de tuin check op dor hout, het dak af en toe bekijk en de goten inspecteer, het zal. Ik heb geen grote angst voor bosbranden, maar deze schoonmaak sla ik voor het zomerseizoen nooit over. Heb ik overgehouden van Mom d'r angst na die ene keer.

Naast het huis, bij de wateropslagtank, leunt de oude verroeste fiets van Mom tegen de muur. De ketting ligt eraf en de banden zijn

lek. Ik kan hem niet wegdoen. Ze fietste ermee over de landwegen.

Soms blijft Brenda slapen, zoals vannacht toen we bier aan het drinken waren en op bell birds schoten. Eerst deed ze dat af en toe, blijven slapen, de laatste tijd veel vaker. Bren houdt ook van Iron Maiden en Bren draait er meestal niet omheen. Als ze zin in seks heeft trekt ze gewoon haar T-shirt uit. Dat doet ze ook als we samen op de veranda in de bank hangen. Het boeit haar weinig dat ze misschien gezien wordt.

Bren heeft Duitse roots. Ze draagt een T-shirt soms twee dagen achtereen, heel soms drie en ook dat kan haar allemaal weinig schelen. Mij ook niet echt. Mooi bruine ogen heeft ze. Haar haar knipt ze zelf. Het verven ook. Nu is het gitzwart. Haar ouders spreekt ze nauwelijks. Griezels zijn het, vindt Bren. Haar moeder is volgens haar knettergek en alleen maar bezig met de Duitse kerk en haar vader is een op seks beluste maniak, als ik haar mag geloven. Hij draagt de dienst vaak voor. Ik ken haar ouders eigenlijk niet.

Ja, dat zei ze gister inderdaad. 'Brucey, ik hou van je. Echt.' Ik zuchtte. Ja, ze zei het. Ik weet niet wat ik dacht. Mijn kop bonkt.

Ik passeer de afslag naar de kwekerij waar Bren werkt en waar ze op het terrein een caravan heeft staan waarin ze woont. Op vrijdag ontvangt ze zoals de meesten hier de enveloppe met dollars. De eigenaar zorgt goed voor haar, helpt haar weleens met onderhoudsklusjes aan haar caravan. Sommigen hier in de buurt zorgen goed voor elkaar.

Op school maakten Bren en ik deel uit van een groepje dat vooral goed was in rondhangen bij de dug-outs van het cricketveld. We haatten school, maar omdat er geen andere plek was voelden we ons er veilig. Het was een kloteplek, maar het was wel ónze plek.

We deden niet aan sport, dat vonden we dom, iets voor idioten, en we maakten geen muziek, want daar hadden we het geduld niet voor. Bren had een gettoblaster en cassettebandjes vol snoeiharde metal. In het weekeinde met z'n allen op onze BMX'jes en brom-

mers naar het meer, metal op stand 10, blikjes bier legen bij de dam en dan vergeten te eten.

Aanklooiën, daar waren we goed in. Nog steeds. Bij de dam zoende ik Bren voor het eerst. Het was spannend en ongemakkelijk en daarna deden we lang alsof het niet was gebeurd. Daarna zoenden we af en toe, en nu gaan we dus niet alleen vaker met elkaar naar bed, maar is ze praktisch bij me ingetrokken. In die caravan van haar komt ze bijna niet meer.

Sinds ik van school ben, verdien ik mijn geld als chauffeur van een biertruck. Prima baan. Ik ben er trots op dat ik nog nooit een ongeluk heb veroorzaakt. En elke vrijdag overhandigt Bill Spreng me de enveloppe met cash.

Bill, die van oorsprong Ruud Sprenkeling heet en ook een Nederlandse achtergrond heeft, is tenger en sinds hij kaal wordt, heeft hij een honkbalpet op zijn kop, tegen de zon. Ik klets graag met Bill, luister naar wat hij te zeggen heeft. Kalm, geen kouwe drukte. Hij is een oude vriend van Dad. Toen ik nog met Mom en Dad samenwoonde, in hun eerste Australische huis aan Glenview Road – hemelsbreed niet meer dan vijfhonderd meter van Murray Road vandaan – kwam Bill in de winter geregeld langs om footy te kijken. Bill is net als Dad fan van Essendon.

‘Ga je mee?’

Dad zat op de bank op Murray Road en we keken binnen naar een oefenwedstrijd van Essendon tegen Carlton. ‘Ik ga volgende week een paar dagen weg en het is een flink stuk rijden, een dag of twee. Ik vind het wel leuk om je wat langer te zien. Kunnen we praten.’

Ik keek hem aan. Praten? Hoezo praten? Waarover dan? En we zagen elkaar toch genoeg? Of had ik iets gemist? Ik nam een slok van mijn bier.

Bill begon laatst ook al over zoiets. Dat het wel goed zou zijn als ik even ‘een break’ nam. Dat de tijd nemen om je gedachten te laten

gaan goed voor een mens is. Nadenken over het leven, je toekomst. Uitvogelen wat je wilt, zo noemde Bill dat.

Ik had in die truck van hem tijd genoeg om mijn gedachten te laten gaan. Maar toen ik hem dat voor de voeten wierp – we zaten op een krat bier voor de loods waar zijn drie biertrucks stonden opgesteld en we rookten een sigaret – bleek Bill daar toch een andere mening over te hebben. ‘Echt, ik ben nu bloedserius jongen. Hoe oud ben je nou? Een jaar of dertig? Wil je nou echt heel je leven bier afleveren bij chagrijnige kroegbazen en die klotecasino’s? Prima hoor, ik hou je er graag bij en het is op zichzelf een eervol beroep, maar je moet het wel bewust doen, bewust die keus maken.’ Bill vond het niet verstandig je ‘je hele leven’ te laten leiden door wind.

‘Waarover wil je praten dan, Dad?’

‘Gewoon, over dingen. Hoe het met je gaat, wat je plannen zijn? Praten we toch anders nooit over.’

Ik ben niet zo’n prater en Dad spraakzaam noemen zou Mom in lachen doen uitbarsten. Was er dáárom nooit echt een confrontatie geweest tussen Dad en mij? Omdat we nooit ergens echt grondig over hebben gepraat? Geen idee. Zouden we dan nu opeens wel over zulke dingen gaan praten? Of over vroeger?

Het was me natuurlijk allang opgevallen dat Dad de laatste jaren steeds vaker onaangekondigd langskwam. Was hij ‘toevallig’ in de buurt, zei hij. Of dan vroeg hij: ‘Moet ik die Holden van je niet een keertje helemaal goed nalopen? Mag wel weer een keer toch? Nee, joh, echt geen probleem. Nee, ik kom wel een keer langs met wat spullen.’

Laatst dacht ik: zou het komen omdat hij eenzaam is? Omdat hij Mom mist? Ik ben tenslotte zijn enige familie hier, zijn enige band met Mom ook. Ik wist het niet. Dad was nooit uitgesproken. We hadden het vrijwel nooit over Mom.

‘Wat kijk je nou stom jongen? Samen even weg. Is toch leuk een keer?’

Het kon natuurlijk inderdaad weinig kwaad allemaal, op pad

met Dad. Ik kon er weinig tegen inbrengen en moest niet zo moeilijk doen. Zeg gewoon ja.

‘Waar gaan we heen dan?’

‘Olinda. Iets buiten Melbourne. Dorp in de heuvels daar.’

‘En? Wat moeten we in Olinda?’

‘Vertel ik je nog wel. Ik moet er volgende week heen. Wel voor de zon opkomt vertrekken natuurlijk, want het blijft ook volgende week *bloody hot*, heb ik begrepen. We kunnen er in twee dagen zijn zonder ons de vernieling in te hoeven rijden.’

‘Dus we zijn een dag of vijf weg? Dinsdag terug?’

‘Dat zal het wel zijn ja.’

Ik rem af en draai Dads erf op. Bill vond het oké dat ik een week vrijaf nam. Hij zou mijn truckdienst overnemen en hij had me vrijdag veel plezier gewenst.

Dads huis kun je vanaf de weg niet zien liggen. Het is laag, heeft een dak van golfplaten en het gras staat altijd hoog. Door alle struiken die er ook nog staan, zou je zo kunnen denken dat het huis eigenlijk een schuur is. De bramen groeien tegen de buitenmuren op. Als op dat gortdroge stuk aarde ooit een brand uitbreekt dan ligt dit huis binnen tien minuten in de as. Dad zegt niet bang te zijn voor vuur.

Op de dag dat Mom definitief vertrok stonden we hier met z'n drietjes op het erf. Mom had mij een kus op mijn voorhoofd gegeven en drukte zich daarna tegen mij aan. Wees lief voor je vader, fluisterde ze in mijn oor.

We waren hier net naartoe verhuisd en Mom was langsgelopen om afscheid te nemen. Ze droeg een witte jurk en de taxi stond stationair draaiend op haar te wachten aan het einde van de oprit. Nog altijd kan ik het moment terughalen dat ze instapte en de taxi het erf verliet, en het silhouet van Mom, zittend op de achterbank, en hoe ze toen uit het zicht verdween.

Dad woont sinds mijn vertrek naar Murray Road alleen aan Old Emerald. Hij voelt zich er nog steeds prettig bij, zegt hij.

Ik gaf een paar dagen na mijn verhuizing een feest en het ont-aardde in een vrolijke bende. Er bleven er een stuk of tien slapen die nacht. Bren dook voor het eerst bij mij in bed. We rookten daarna op de veranda. Is een gewoonte geworden.

Bren en ik zijn dus een soort van samen. Ik vind het meestal fijn als ze er is, en als zij in haar eigen caravan is, en ik alleen ben aan Murray, is het ook goed. We maken nooit een afspraak, we laten het komen zoals het komt. Het 'komt' wel steeds vaker.

Ze opperde vorige week dat het misschien handiger en goedko-per zou zijn als ze bij mij zou intrekken. 'Daar moeten we het in-derdaad maar eens een keer over hebben,' zei ik. Daarna zei ik er niks meer over. Bren maakte er gelukkig geen al te groot punt van dat ik haar vraag eigenlijk gewoon negeerde. Maar het onderwerp bleef hangen. Ze had dus gezegd dat ze van me hield. Dat veran-derde de zaak.

Gisteravond lagen we op de bank op de veranda biertjes te drin-ken. Ze vroeg om de buks, laadde de kogeltjes erin en mikte op een paar lege oliedrums die in de hoek van de tuin staan. De kogeltjes ketsten erop af. Ze legde de buks op haar schoot.

'We moeten toch eens volwassen worden, vind je niet? Is dit wat we willen: bloemen inpakken op een *farm*, op een biertruck rijden en verder niks? Is dat het? Veel verder dan dit zullen we dan niet komen, denk je wel?'

'Misschien niet nee.'

'Op zich vind ik het niet zo erg hoor, dat je dichtslaat als ik er-over begin. Denk er maar eens over na als je met je vader op pad gaat.' Ze sloeg op mijn dijbeen, legde weer aan, haalde de trekker over en velde het oordeel over een bell bird.

'En ach, ik ben sowieso blij met jou, domme rukker Bruce.'

Ze legde de buks op de vlonder en trok in een beweging haar T-shirt uit. 'Kom.'

Ik parkeer mijn rammelende Holden achter de onder de stofdoek verscholen Vauxhall. Vreemd, die doek erover. Naast de Vauxhall – de eerste auto van Mom en Dad in Australië – de babyblauwe Ford Falcon 500. Ik laat mijn hand over het plaatwerk uit 1972 gaan. Mooi ding is het toch. Heeft hij altijd knap onderhouden. Misschien toch maar zeggen dat het handig is als hij die Holden van mij nog eens naloopt. Kan geen kwaad. Dad kan dat goed.

Hij is gek van auto's. Ik kan me niet herinneren dat hij in de omgeving van het huis ooit iets anders deed dan sleutelen, altijd met de radio aan. Als je hem iets wilde vragen kon je van twee dingen blind uitgaan. Eén: hij was in de garage, waar hij voorovergebogen stond met zijn neus boven het motorblok of in de hoek aan het rommelen was met zijn visspullen. En als hij daar niet was, zat hij voor de televisie naar sport te kijken. In de winter footy en in de bloedwarme zomers, als je het ene been niet voor het andere wist te krijgen, zelfs naar cricket. Cricket was het enige wat Mom ook kon waarderen.

Ik stap de keuken in. Vanuit de woonkamer klinkt Dads muziek. Lichte muziek, noemt hij het. Ik vind het supermarktmuziek. Hij is bij het aanrecht in de weer met koffie, een filter en mokken.

‘Yo! Kan dat alsjeblieft uit?’

Ik klink opzettelijk plagerig, maar hoe minder lawaai nu aan mijn hoofd hoe beter. Ik loop door en zet mijn sporttas in de gang neer. Naast Dads tas.

‘Serieus hey, kan dat uit? Ik ben net wakker.’

Dad hoort mij niet. Ik klap hard in mijn handen. Hij schrikt. Hij haalt de sigaret die tussen zijn lippen bungelt uit zijn mond en tipt de as er boven de gootsteen van af. ‘Verdomme Bruce, jij ook goedemorgen.’

Hij legt de sigaret op de rand van de asbak, die hij blijkbaar een seconde daarvoor vergeten was. Dads hand trilt.

De vliegen zoemen tegen het stoffige keukenraam. Het linoleum bij de vuilnisbak is nog steeds kromgetrokken.

‘Vind je het niet mooi? Luister nou eens goed naar die stem jongen.’ Dat zegt hij altijd als dit nummer klinkt. Ik heb het nummer alleen nog nooit ’s ochtends bij hem gehoord. De ochtend was altijd de tijd van de stilte. Vroeger helemaal, toen wilde Mom geen radio aan in huis. Ze werd er bloednerveus van, zei ze altijd.

Terwijl ik naar de aangrenzende woonkamer loop, in de richting van het stereoapparaat in de massieve Tasmaans eiken kast, blijft Dad prutsen bij het aanrecht. Hij weet met onvaste hand de helft van de gemalen koffie naast de filter op het aanrecht te laten landen.

‘Wel godverdomme.’

Ik houd mijn lach in.

‘Krijg je d’r van als je ’s ochtends al naar deze muziek luistert. Waarom heb jij opeens muziek op?’ Ik moet bijna schreeuwen om de afstand naar de keuken te overbruggen.

‘Ach jongen, shut up. Met melk toch?’

‘Jezus Dad, wat is er met jou? Zwart natuurlijk. Is-ie sterk?’

‘Als vloeibaar asfalt.’

Ik ken dit nummer uitentreuren. Jack Jones met ‘Wives and lovers’. Nadat Mom definitief was vertrokken heb ik het Dad jaren horen meezingen, neuriën en fluiten. De elpee is grijsgedraaid.

Daar gaat Jack Jones weer. *Hey little girl, comb your hair, fix your make-up, soon he will open the door. Don't think because there is a ring on your finger, you needn't try anymore, for wives should always be lovers too. Run to his arms the moment he comes home to you.*

Sinds ik weg ben is er nauwelijks iets veranderd. De bank, de tafel en ernaast de leren laarzen. De deurtjes van de houten buffetkast waarachter de stereo verscholen gaat, staan open. Een paar grote flessen drank. Op tafel de gebruikte koffiemokken en dat eeuwige stapeltje oude kranten. Erbovenop wat enveloppen, ook een blauwe ertussen. Air Mail. Wat voor een postzegels erop zitten is niet te zien. Ik wil de enveloppe pakken, maar precies op dat mo-

ment verschijnt Dad in de deuropening. Ik trek mijn hand terug. Hij keert terug naar de keuken als hij mijn terugdeinzende beweging heeft gezien.

‘Oké, Dad. Wat gaan we nou precies doen?’

Dad reageert weer niet. Hij leunt inmiddels alweer tegen het aanrecht en slurpt zijn koffie naar binnen. Nieuwe rook kringelt omhoog uit de asbak. In gedachten verzonken. Als hij me aankijkt zie ik dat hij kleine oogjes heeft.

‘Neus jij vaker in andermans post?’

Dad klinkt opeens kil. ‘Ik vertel je later echt wel wat voor brief dat is. Geduld is een schone zaak jongen.’

Dad zet zijn mok terug op het aanrecht, haalt de natte filter uit de houder en gooit hem in de prullenbak. Hij heeft nog steeds geen koffiezetapparaat. Zijn motto: heb je het, dan heb je het, heb je het niet, dan heb je het niet. Met kokend water en een filter kan hij nog prima koffiezetten. Ook in 1992.

Ik stap verder de keuken in. ‘Dad, wat gaan we nou precies doen? Wat is er te doen in dat Olinda?’

Ik heb Dad nog nooit over Olinda gehoord.

‘Vertel ik je straks, zei ik toch? Zeur niet zo, het is nog vroeg. Als we onderweg zijn vertel ik het. Hier, heb nog wat voor je bijgeschonken. Koffie. Ik heb slecht geslapen en kan nog wel wat gebruiken. Daarna gaan we.’

Dad loopt naar mij toe, overhandigt de gevulde mok, passeert me en bij de eettafel aangekomen pakt hij de enveloppe. Hij vouwt hem dubbel en stopt hem in de borstzak van zijn blouse. De brief moet dus blijkbaar mee. De bovenkant steekt iets boven het randje van de borstzak uit. Ik herken de postzegels. Helvetia.

‘Jij? Slecht geslapen? Dat mag in de krant. Hoezo, slecht geslapen?’

‘Geen idee jongen, geen idee. Stand van de maan misschien.’ Hij grinnikt iets te gemaakt.

‘Wat is er trouwens met je Vauxhall?’